

СЪПРУГ ЗА ДЪЩЕРЯТА НА ПЛЪХА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2007

chitanka.info

Живели някога в Япония един плъх и жена му, които били от старо и благородно потекло и имали една дъщеря, най-прекрасното момиче в целия плъхски свят. Родителите ѝ много се гордеели с нея и не пестели усилия да я научат на всичко, което трябвало да знае. Нямало друга млада дама в целия град, която била способна да прегризе най-твърдата дървесина или която можела да скочи от толкова високо на някое легло или да избяга толкова бързо, ако се чуе, че някой идва. Големи грижи били полагани и за външния ѝ вид и кожата ѝ блестяла като сатен, а зъбите ѝ били бели като бисери и красиво заострени.

Разбира се, с всички тези предимства родителите ѝ очаквали да сключи блестящ брак и като поотраснала, започнали да ѝ търсят подходящ съпруг.

Но тук възникнало затруднение. Бащата бил плъх от върха на носа до края на опашката, както отвън, така и отвътре, и искал дъщеря му да се омъжи сред собствения си народ. Не ѝ липсвали кандидати, но тайните надежди на баща ѝ се въртели около един изтънчен млад плъх, с мустаци, които почти замитали земята, чието семейство било още по-благородно и по-древно от неговото. За нещастие, майката имала други планове за своето скъпоценно дете. Тя била от хората, които винаги презират собственото си семейство и обкръжение и изпитват удоволствие да мислят, че самите те са направени от по-фин материал от останалия свят. „*Нейната* дъщеря никога нямало да се омъжи за обикновен плъх“, заявявала тя, вдигайки високо глава. „Със своята красота и талант тя имала право да търси нещо повече от *това*.“

Така говорела тя, както правят майките, на всеки, който би я слушал. Какво мислело момичето по въпроса, никой не знаел или не го интересувало — това не било прието в света на плъховете.

Тази тема била повод за много кавги между стария плъх и жена му, а понякога те оставяли и видими следи по лицата им, по които можело да се съди, че нещата не стигали само до размяна на думи.

— Да се стремиш към звездите е *моят* девиз — възкликнала дамата един ден, когато била по-разпалена от обикновено. — Красотата на дъщеря ми я поставя по-високо от всичко на земята — извикала тя — и със сигурност няма да приема зет, който стои по-ниско от нея.

— Най-добре да я предложим за съпруга на слънцето — отговорил нетърпеливо мъжът ѝ. — Доколкото знам, няма нищо по-могъщо от него.

— Мислила съм за това — отговорила жената — и тъй като и ти си на същото мнение, утре ще го посетим.

И така, на следващата сутрин двата плъха, след като прекарали часове, за да си придадат елегантен вид, тръгнали да посетят слънцето, водейки дъщеря си между тях.

Пътуването отнело известно време, но накрая стигнали до златния дворец, където живеело слънцето.

— Благородни царю — започнала майката, — ето нашата дъщеря! Тя е толкова красива, че стои над всичко на света. Естествено, ние желаем зет, който също е най-могъщ от всички. Затова дойдохме при теб.

— Чувствам се много поласкан — отговорило слънцето, което било толкова заето, че нямало никакво желание да се жени за когото и да е. — Вие ми правите голяма чест с вашето предложение. Само че в едно нещо грешите и би било лошо от моя страна да се възползвам от вашето невежество. *Има* нещо по-могъщо от мен и това е облакът. Вижте! — и докато говорело, един облак се прострял пред лика на слънцето и закрил лъчите му.

— О, добре, ще говорим с облака — казала майката. И като се обърнала към облака, тя повторила предложението си.

— Аз наистина съм недостоеен за такова възхитително предложение — отговорил облакът. — Но вие отново грешите в това, което казвате. Има нещо, което е по-могъщо и от мен, и това е вятърът. А, ето го, можете да се уверите сама.

И тя се *уверила*, защото когато вятърът минал край облака, издухал го в другия край на небето. След това съборил бащата, майката и дъщерята отново долу на земята, после за миг спрял до тях и стъпил на един стар зид.

Когато си поела дъх, майката отново започнала малката си реч.

— Този зид е подходящият съпруг за дъщеря ти — отговорил вятърът, чийто дом се намирал в една кухня, която спохождал, само когато не бързал за никъде. — Сама виждаш, че той е по-могъщ от мен, защото има силата да ме спре в полета ми.

И майката, без да крие желанията си, веднага се обърнала към зида.

Тогава се случило нещо, което било доста неочаквано за всички.

— Няма да се женя за този грозен стар зид, който е на години колкото дядо ми — изхлипало момичето, което през цялото време не било изрекло нито дума. — Щях да се омъжа за слънцето, облака или вятъра, защото това беше мой дълг, въпреки че обичам красивия млад плъх и само него. Но този ужасен стар зид — по-скоро бих умряла!

И зидът, с доста засегнати чувства, заявил, че няма претенции да бъде съпруг на такова красиво момиче.

— Наистина е вярно — казал той, — че мога да спра вятъра, който може да разкъса облаците и да закрие слънцето, но има някой, който може да направи повече от всичко това, и това е плъхът. Плъхът е този, който минава през мен и може да ме превърне в прах, само със зъбите си. Затова, ако искате зет, който е по-могъщ от целия свят, потърсете го сред плъховете.

— А, какво ти казах? — извикал бащата. И жена му, макар и за момента ядосана, че е била победена, скоро си помислила, че зет плъх е това, което тя винаги е искала.

И така те се завърнали щастливи и тримата вкъщи и сватбата била отпразнувана три дни по-късно.

Илюстрация: Уолтър Крейн (Walter Crane, 1882)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.